

CMR

متن اصلی و ترجمه شده کنوانسیون
(سی - ام - آر)
قرارداد حمل بین المللی جاده ای کالا

(فصل پنجم و ششم)

تهیه شده در آینده سازان آسایش فردا

www.asaf724.ir

فصل پنجم (دعاوی و اقدامات قانونی)

ماده 30

1) در صورتیکه گیرنده، کالا را بدون بررسی کافی وضعیت کالا با حضور حمل کننده یا بدون ارسال خطاری که حاوی اشاره کلی به فقدان یا خسارت کالا باشد تحویل گیرد، چنین تحویلی دلیل قابل قبول مبنی بر دریافت کالا با وضعیتی که در راهنما مشروح است خواهد بود.

مهلت ارسال اخطار یاد شده در مورد فقدان یا خسارت آشکار همزمان با تحویل کالا و در مورد فقدان یا خسارت پنهان حداکثر ظرف 7 روز پس از تحویل باستثناء یکشنبه ها (جمعه ها) و تعطیلات رسمی خواهد بود.

درمورد فقدان یا خسارت پنهان اخطار باید کتبی باشد.

2) چنانچه وضعیت کالا توسط گیرنده و حمل کننده بقدر کافی بررسی شده باشد مدرک مغایر باین نتیجه چنین بررسی فقط وقتی پذیرفته می شود که فقدان یا خسارت پنهان بوده و گیرنده اخطار کتبی لازم را چنانکه باید، ظرف 7 روز پس از تاریخ بررسی باستثناء یکشنبه ها (جمعه ها) و تعطیلات رسمی بعنوان حمل کننده ارسال

نموده باشد.

3) هیچگونه غرامتی بابت تاخیر در تحویل پرداخت نخواهد شد مگر اینکه اخطار کتبی ظرف 21 روز پس از تاریخی که کالا در اختیار گیرنده قرار می گیرد برای حمل کننده ارسال شده باشد.

4) در احتساب مهلت های پیش بینی شده در این ماده روز تحویل یا روز بررسی و یا روزیکه کالا در اختیار گیرنده قرار میگیرد (بسته به مورد) در محاسبه منظور نخواهد شد.

5) حمل کننده و گیرنده کلیه تسهیلات معقول را برای بازرسی و بررسی های لازم در اختیار یکدیگر قرار خواهند داد.

ماده 31

1) در دعاوی ناشی از حمل کالا تحت مقررات این کنوانسیون خواهان می تواند در هر دادگاه یا دیوان محاکمات یکی از کشورهای طرف کنوانسیون که با توافق طرفین تعیین شده باشد اقدام به دادخواهی کند.

علاوه بر آن می تواند به دادگاه های کشوری مراجعه نماید که:
الف) محل اقامت رسمی یا مرکز کار خوانده در آن کشور واقع شده

و یا شعبیه یا نمایندگی خوانده که قرارداد حمل را امضاء کرده است در آن کشور قرار گرفته باشد، یا
(ب) محلی که حمل کننده کالا را تحویل گرفته و یا محلی که برای تحویل کالا تعیین شده در آن کشور قرار گرفته باشد.
غیر از کشور های مورد اشاره خواهان در هیچ دادگاه یا دیوان محاکمات دیگری نمی تواند اقامه دعوی نماید.

2) در مواردیکه نسبت به دعوائی که در بند یک این ماده به آن اشاره شده اقدامی قانونی در دادگاه یا دیوان ذیصلاحی تحت مقررات بند مذکور مطرح یا در مواردیکه نسبت به چنین دعوائی حکمی از طرف دادگاه یا دیوان صالحه صادر شده باشد طرفین دعوی نمیتوانند نسبت به همان دعوی در کشور دیگری اقدام تازه ای آغاز نمایند مگر اینکه حکم دادگاه یا دیوان اولیه در کشوریکه اقدام تازه آغاز میگردد قابل اجرا نباشد.

3) وقتی نسبت به دعوائی که در بند 1 این ماده به آن اشاره شد حکمی از یکی از دادگاه ها یا دیوان محاکمات کشورهای طرف کنوانسیون صادر و در آن کشور قابل اجرا گردد این حکم در هر کشور دیگر طرف کنوانسیون نیز بلافاصله پس از انجام تشریفات مقرر کشور مزبور لازم الاجرا خواهد بود.

این تشریفات نباید رسیدگی مجدد نسبت به ماهیت موضوع را

مجاز کند.

4) مقررات بند 3 این ماده شامل احکام پس از محاکمه، احکام غیابی و احکام موید سازش طرفین بوده ولی شامل احکام ضمنی و آراء خسارت و همچنین هزینه هائیکه خواهان در صورت رد تمام یا قسمتی از ادعایش ملزم به پرداخت آنست نمی شود.

5) بابت هزینه دادرسی در مورد اقدامات قانونی ناشی از حمل کالا تحت مقررات این کنوانسیون از اتباع کشورهای طرف کنوانسیون که محل اقامت یا مرکز کار آن ها در یکی از کشور های مزبور باشد تضمینی اخذ نخواهد شد.

ماده 32

1) مهلت اقامه دعاوی ناشی از حمل کالا تحت مقررات این کنوانسیون یکسال است.

معهدا در مورد خلاف عمدی یا قصوری که از نقطه نظر دادگاه یا دیوان رسیدگی کننده معادل خلاف عمدی تلقی شده، مهلت آن سه سال خواهد بود. مهلت مذکور از تاریخ های زیر آغاز می شود:
الف) در مورد فقدان قسمتی از کالا، خسارت یا تاخیر در تحویل، از تاریخ تحویل کالا.

ب) در مورد فقدان تمام کالا از سی امین روز بعد از مهلت توافق شده و در صورتیکه مهلتی توافق نشده باشد از شصتمین روز تاریخ تحویل کالا به حمل کننده.

ج) در تمام موارد دیگر سه ماه پس از تاریخ عقد قرارداد حمل.

روز شروع احتساب مهلت جزء مهلت نخواهد بود.

2) ادعای کتبی موجب خواهد بود که این مهلت تا تاریخ ابلاغ کتبی حمل کننده در رد ادعا و اعاده اسناد مربوطه بحال تعلیق درآید.

چنانچه قسمتی از ادعا پذیرفته شود مهلت ادعا فقط نسبت به آن قسمت از ادعا که هنوز مورد اختلاف است از سر گرفته خواهد شد.

مسئولیت اثبات وصول ادعا یا پاسخ به آن و یا اعاده اسناد، بعهدہ طرفی خواهد بود که به مراتب مذکور استناد می کند. جریان مهلت با ادعاهای دیگری با همان محتوا تعلیق نخواهد شد.

3) با رعایت مقررات بند 2 فوق تمدید مهلت، تابع قانون دادگاه یا دیوانی است که به دعوی رسیدگی می کند.

آن قانون همچنین بر موارد حق اقامه دعوائی که جدیداً مطرح می گردد، حاکم خواهد بود.

4) حق اقامه دعوائی را که مشمول مرور زمان شده است نمیتوان از طریق ادعای متقابل یا تهاتر اعمال نمود.

ماده 33

قرارداد حمل ممکن است حاوی شرطی باشد که رسیدگی به اختلافات ناشی از قرارداد را در صلاحیت دیوان داوری قرار دهد مشروط براین که اعمال مقررات این کنوانسیون از طرف دیوان داوری در شرط مزبور پیش بینی شده باشد.

فصل ششم

(مقررات مربوط به حمل کالا بوسیله چند حمل کننده متوالی)

ماده 34

هرگاه حمل کالائی که تحت قرارداد واحدی پذیرفته شده بوسیله چند حمل کننده جاده ای متوالی انجام شود هر یک از حمل کنندگان مسئول انجام کل عملیات حمل خواهد بود زیرا با پذیرش راهنامه

و کالا، حمل کننده دومی و هر یک از حمل کنندگان بعدی تحت شرایط راهنماه مذکور طرف قرارداد محسوب می شوند.

ماده 35

1) حمل کننده ای که کالا را از حمل کننده قبلی میپذیرد رسیدی امضاء شده و تاریخ دار به حمل کننده قبلی میدهد. او باید نام نشانی خود را در نسخه دوم راهنماه درج کند. در موارد لزوم حمل کننده ثانوی در نسخه دوم راهنماه و رسید مذکور ملاحظاتی را که در بند 2 ماده 8 مقرر است ثبت خواهد کرد.

2) مقررات ماده 9 شامل روابط بین حمل کنندگان متوالی خواهد بود.

ماده 36

بجز در مورد دعوی متقابل یا تهاتر ناشی از دعوائی که اساس آن قرارداد حمل واحد باشد اقدامات قانونی نسبت به مسئولیت در قبال فقدان، خسارت یا تاخیر ممکن است علیه حمل کننده اولی یا حمل کننده نهائی و یا حمل کننده ای که حادثه موجب فقدان، خسارت یا تاخیر در حین حمل توسط وی رخ داده بعمل آید.

ضمناً می توان همزمان به اقدام قانونی علیه چند نفر از حمل کنندگان مذکور دست زد.

ماده 37

حمل کننده ای که براساس مقررات این کنوانسیون غرامتی پرداخت نموده است می تواند چنین غرامتی و بهره آن و تمام مخارج و هزینه های ناشی از دعوی را از حمل کنندگان دیگر که سهمی در کار حمل داشته اند با رعایت مقررات زیر وصول نماید:

(الف) حمل کننده مسئول فقدان یا خسارت، به تنهایی عهده دار پرداخت غرامت خواهد بود خواه غرامت توسط او یا حمل کننده دیگری پرداخت شده باشد.

(ب) وقتی فقدان یا خسارت در نتیجه عمل دو حمل کننده یا بیشتر حادث شده باشد هر یک از حمل کنندگان غرامتی به نسبت سهمی که در مسئولیت داشته اند خواهد پرداخت.

در صورتیکه تقسیم مسئولیت ممکن نباشد هر حمل کننده به نسبت سهمی که از هزینه حمل می برد در پرداخت غرامت سهمی خواهد بود.

(ج) چنانچه تعیین حمل کننده مسئول فقدان یا خسارت میسر نباشد مبلغ غرامت بین تمام حمل کنندگان بقراریکه در بند (ب) فوق مقرر است تقسیم خواهد شد.

ماده 38

در صورتیکه یکی از حامل کنندگان قادر به پرداخت نباشد غرامت پرداخت نشده سهم او بین حامل کنندگان دیگر به نسبت سهمی که از کرایه حمل می برند تقسیم خواهد شد.

ماده 39

1) هیچ حامل کننده ای که تحت مقررات مواد 37 و 38 دعوائی علیه او اقامه می شود حق ندارد منکر اعتبار غرامتی که بوسیله مقام قضائی تعیین و توسط حامل کننده اولیه پرداخت شده گردد مشروط بر اینکه تصمیم گرفته شده توسط مقام قضائی پس از دادن اخطار لازم به حامل کننده اولیه درباره رسیدگی به دعوی و فراهم نمودن امکان حضور وی به جلسه رسیدگی گرفته شده باشد.

2) حامل کننده ای که به منظور وصول حق خود اقدام به اقامه دعوی می کند می تواند در دادگاه یا دیوان صلاحیتدار کشوریکه یکی از حامل کنندگان مربوطه در آن اقامت رسمی داشته یا مرکز کار و یا نمایندگی یا شعبه ای که مبادرت به عقد قرارداد حمل نموده در آن کشور قرار داشته باشد اقامه دعوی نماید. تمام حامل کنندگان مربوط ممکن است خوانده همین دعوی قرار گیرند.

3) مقررات بند های 3 و 4 ماده 31 شامل احکامی خواهد بود که در دعاوی موضوع مواد 37 و 38 صادر شده باشد.

4) مقررات ماده 32 شامل دعاوی بین حمل کنندگان نیز خواهد بود.

مهلت مرور زمان یا از تاریخ تصمیم قضایی نهایی که مبلغ غرامت قابل پرداخت تحت مقررات این کنوانسیون را تعیین نموده و یا در صورتیکه چنین تصمیم قضایی وجود نداشته باشد از تاریخ واقعی پرداخت غرامت، شروع به احتساب خواهد شد.

ماده 40

حمل کنندگان مختار خواهند بود بین خود مقرراتی غیر از آنچه در مواد 37 و 38 پیش بینی شده است تعیین نمایند.